OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO JULIANE KOKOTT przedstawiona w dniu 18 marca 2010 r.[1]

I — Wstęp

1. Niniejsze postępowanie odwoławcze daje okazję do rozpatrzenia zagadnienia terminów w związku z ostatecznym przydzieleniem państwom członkowskim środków finansowych przeznaczonych na restrukturyzację i przekształcanie winnic.

2. Podstawę niniejszego postępowania stanowi spór pomiędzy Republiką Grecką (zwaną dalej „skarżącą") i Komisją Europejską (zwaną dalej „Komisją") w przedmiocie znaczenia art. 16 ust 1 rozporządzenia nr 1227/2000. Zasadniczą kwestią w tym postępowaniu jest zagadnienie, czy Komisja, wydając decyzję o przydzieleniu środków finansowych na rok budżetowy 2006, była zobowiązania do uwzględnienia danych przekazanych przez Republikę Grecką dopiero po upływie terminu ustalonego w tym przepisie.

3. Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2008 r. (zwanym dalej „zaskarżonym wyrokiem")[2] Sąd Pierwszej Instancji (obecnie „Sąd") oddalił jako bezzasadną skargę, w której Republika Grecka wnosiła o stwierdzenie nieważności lub zmianę decyzji Komisji 2006/669/WE[3] ustalającej ostateczne przydziały środków finansowych dla państw członkowskich w odniesieniu do określonej liczby hektarów, powołując się na to, że Komisja w swojej decyzji nie uwzględniła danych zgłoszonych przez Republikę Grecką po upływie terminów.

4. Poprzez odwołanie, które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 lutego 2009 r., Republika Grecka dąży do uchylenia zaskarżonego wyroku i podtrzymuje wnioski zawarte w skardze.

II — Ramy prawne

5. Sąd określił ramy prawne w pkt 1–5 zaskarżonego wyroku w sposób następujący:

„1 Zasady dotyczące restrukturyzacji i przekształcania winnic zostały

1 — Język oryginału: niemiecki.

2 — Wyrok z dnia 11 grudnia 2008 r. w sprawie T-339/06 Grecja przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3525.

3 — Decyzja 2006/669/WE z dnia 4 października 2006 r. ustalająca ostateczne przydziały finansowe dla państw członkowskich w odniesieniu do określonej liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i przekształcenia winnic w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 na rok budżetowy 2006, Dz.U. L 275, s. 65 (zwana dalej „zaskarżoną decyzją").

określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. L 179, s. 1) i rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1227/2000 z dnia 31 maja 2000 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do potencjału produkcyjnego (Dz.U. L 143, s. 1), ze zmianami.

2 Artykuł 14 rozporządzenia nr 1493/1999 stanowi:

»1. Komisja, raz w roku, dokona wstępnych przydziałów dla państw członkowskich na podstawie obiektywnego kryterium przy wzięciu pod uwagę szczególnej sytuacji i potrzeb, będą to starania, które zostaną przedsięwzięte w świetle celów stojących przed planem [oraz nakładów koniecznych do osiągnięcia celów leżących u podstaw niniejszej regulacji].

2. Wstępne przydziały będą dostosowane do [na podstawie] rzeczywistych wydatków oraz na podstawie prognozy wydatków przedstawionej przez państwo członkowskie, które weźmie pod uwagę cel planu [niniejszej regulacji] oraz dostępne fundusze.

[…]«.

3 Artykuł 16 rozporządzenia nr 1227/2000 został zmieniony między innymi rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1841/2003 z dnia 17 października 2003 r. w sprawie zmiany rozporządzenia nr 1227/2000 (Dz.U. L. 268, s. 58). Zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 1227/2000 w brzmieniu znajdującym zastosowanie do roku budżetowego 2006:

»1. Państwa członkowskie przekazują Komisji, nie później niż do dnia 10 lipca każdego roku, w odniesieniu do systemu restrukturyzacji i przekształcania:

a) deklarację wydatków faktycznie poniesionych na dzień 30 czerwca bieżącego roku budżetowego oraz całkowitą powierzchnię danego obszaru;

b) deklarację wydatków zatwierdzonych na dzień 30 czerwca bieżącego roku budżetowego oraz całkowitą powierzchnię danego obszaru;

[…].

2. Bez uszczerbku dla ogólnych przepisów ustanowionych w odniesieniu do dyscypliny budżetowej, w przypadku gdy informacje, które państwa członkowskie mają obowiązek przekazać Komisji zgodnie z ust. 1, są niekompletne lub gdy nie dotrzymano terminu, Komisja zmniejsza zaliczki tymczasowo i według jednolitej stawki ryczałtowej«.

4 Artykuł 17 rozporządzenia nr 1227/2000 został zmieniony między innymi rozporządzeniem Komisji (WE) nr 315/2003 z dnia 19 lutego 2003 r. (Dz.U. L 46, s. 9) i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1203/2003 z dnia 4 lipca 2003 r. (Dz.U. L 168, s. 9). Zgodnie z art. 17 rozporządzenia nr 1227/2000 w wersji znajdującej zastosowanie do roku budżetowego 2006 r.:

»1. W odniesieniu do każdego państwa członkowskiego wydatki rzeczywiście poniesione, potwierdzone i zadeklarowane na dany rok budżetowy finansowane są w ramach limitów kwot zgłoszonych Komisji na mocy art. 16 ust. 1 lit. a) i b), pod warunkiem że kwoty te nie przekraczają ogółem kwoty przydzielonej temu państwu członkowskiemu stosownie do art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999.

[…].

3. Wnioski składane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. c) przyjmowane są proporcjonalnie z zastosowaniem kwoty dostępnej po odjęciu, w stosunku do wszystkich państw członkowskich, sumy kwoty zgłoszonej zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. a) i kwoty zadeklarowanej zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. b) od całkowitej kwoty finansowej przydzielonej państwom członkowskim na mocy art. 14 rozporządzenia nr 1493/1999. Komisja powiadamia państwa członkowskie możliwie najszybciej po dniu 30 czerwca o stopniu, w jakim ich wnioski mogą zostać przyjęte.

4. Jako odstępstwo od postanowień z ust. 1 i 2 obowiązuje, co następuje: w przypadku gdy całkowita powierzchnia obszaru zgłoszonego zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. a) jest mniejsza niż liczba hektarów wskazanych w przydziale na dany rok budżetowy dokonanym na rzecz państw członkowskich zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999, wówczas wydatki zadeklarowane na dany rok budżetowy finansowane są jedynie do limitu równego zgłoszonej całkowitej powierzchni obszaru pomnożonej przez średnią kwotę dotacji na hektar; ta liczba jest obliczana jako stosunek między kwotą przydzieloną państwu członkowskiemu na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999 a przewidywaną liczbą hektarów.

Kwota ta nie może być w żadnym przypadku większa niż wydatki zadeklarowane zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. a).

Dla celów wykonania niniejszego ustępu przyjmuje się 5% tolerancję w stosunku do zgłoszonej całkowitej powierzchni obszaru w porównaniu z tą, która została podana w przydziale na dany rok budżetowy.

Kwoty niepodlegające finansowaniu na mocy niniejszego ustępu nie są dostępne do celów stosowania przepisów ust. 3.

[…].

8. Odniesienia do danego roku budżetowego odnoszą się do wypłat faktycznie dokonanych przez państwa członkowskie między dniem 16 października a dniem 15 października następnego roku.

[…]«.

5. Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103) stanowi:

»Komisja podejmuje decyzję w sprawie comiesięcznych zaliczek na podstawie ujętych księgowo danych o wydatkach dokonanych przez akredytowane agencje płatnicze.

Wydatki za październik zostaną przyporządkowane do tego miesiąca, jeśli dokonuje się ich w dniach 1–15 października, a do listopada, jeśli dokonuje się ich w dniach 16–31 października. Zaliczki są wypłacane państwom członkowskim nie później niż trzeciego dnia roboczego drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano wydatków«.

[…]".

III — Stan faktyczny i zaskarżona decyzja

6. Stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia oraz zaskarżona decyzja zostały przedstawione przez Sąd w punktach 6–14 w sposób następujący:

„6. W odniesieniu do roku budżetowego 2006 (od 16 października 2005 r. do 15 października 2006 r.) tymczasowy podział środków przyznanych na mocy rozporządzenia nr 1493/1999 na restrukturyzację i przekształcanie winnic został określony decyzją Komisji 2005/716/WE z dnia 10 października 2005 r. ustalającą tymczasowe przydziały finansowe dla państw członkowskich w odniesieniu do liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i przekształcanie winnic na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 na rok gospodarczy 2005/2006 (Dz.U. L 271, s. 45). W załączniku do tej decyzji kwota tymczasowego przydziału finansowego dla Republiki Greckiej została określona w wysokości 8 574 504 EUR w odniesieniu do powierzchni 1 249 ha.

7. W dniu 10 lipca 2006 r., zgodnie z art. 14 rozporządzenia nr 1493/1999 i art. 16 rozporządzenia nr 1227/2000, władze greckie powiadomiły Komisję o wysokości wydatków związanych z restrukturyzacją i przekształcaniem winnic w Grecji w trakcie roku budżetowego 2006 w celu uzyskania przydziału finansowego. Zgodnie z tą informacją łączna kwota tych wydatków wyniosła

6 829 204,46 EUR, a odpowiadająca jej powierzchnia 788,002 ha.

8. W dniu 22 września 2006 r. władze greckie przesłały do Komisji pismo w celu powiadomienia jej o błędzie dotyczącym danych informatycznych, gdyż powierzchnia, jaką należy uwzględnić, wynosi 1102,271 ha. Władze te wyjaśniły, że powierzchnia ta odpowiada całkowitej powierzchni wskazanej w załączniku do pisma z dnia 10 lipca 2006 r. obejmującym wydatki na restrukturyzację i przekształcanie winnic w Grecji faktycznie poniesione w dniu 30 czerwca 2006 r., to jest 1085,391 ha, i całkowitej powierzchni wskazanej w tabeli załączonej do pisma z dnia 10 lipca 2006 r. i obejmującej wydatki na restrukturyzację i przekształcanie winnic w Grecji potwierdzone na dzień 30 czerwca 2006 r., to jest 16,88 ha. Przypomniały one również, że kwota całkowitych wydatków wyniosła 6 829 204,46 EUR.

9. W dniu 26 września 2006 r. w trakcie 890 posiedzenia komitetu do spraw wina władze greckie ponowiły skierowany do Komisji wniosek dotyczący uwzględnienia sprostowanych danych. Komisja odrzuciła ustnie wniosek władz greckich, wskazując, że przedstawienie sprostowanych danych było spóźnione.

10. W dniu 4 października 2006 r. Komisja wydała decyzję ustalającą ostateczne przydziały finansowe dla państw członkowskich w odniesieniu do liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i przekształcanie winnic na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 na rok budżetowy 2006 (Dz.U. L 275, s. 62) (zwaną dalej »zaskarżoną decyzją«). Tego samego dnia przedstawiciel Komisji spotkał się z przedstawicielami władz greckich, którym oświadczył, że ze względu na terminy nie jest możliwe pozytywne rozpatrzenie wniosku o uwzględnienie sprostowanych danych przekazanych w dniu 22 września 2006 r.

11. W dniu 16 października 2006 r. władze greckie skierowały do Komisji pismo, wnosząc o zmianę załącznika do zaskarżonej decyzji. Komisja nie uwzględniła tego wniosku.

12. W zaskarżonej decyzji Komisja uwzględniła w odniesieniu do Republiki Greckiej dane przekazane przez władze greckie w dniu 10 lipca 2006 r.

13. W motywie 6 zaskarżonej decyzji wskazano, że Komisja zastosowała wobec Republiki Greckiej karę określoną w art. 17 ust. 4 rozporządzenia nr 1227/2000 w wysokości 1 129 015 EUR.

14. W załączniku do zaskarżonej decyzji kwota ostatecznie przyznanego Republice Greckiej finansowania w odniesieniu do restrukturyzacji i przekształcania winnic w Grecji została ustalona w wysokości 5 700 190 EUR w odniesieniu do powierzchni 788 ha".

IV — Postępowanie w pierwszej instancji i wnioski w postępowaniu odwoławczym

7. Republika Grecka wniosła przeciwko zaskarżonej decyzji 2006/669/WE skargę, która wpłynęła dnia 30 listopada 2006 r. do sekretariatu Sądu. Skarga opierała się na pięciu zarzutach. W pierwszym z nich Republika Grecka podnosiła, że termin przewidziany w art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 ma jedynie charakter instrukcyjny, dlatego też należy uwzględnić dane przekazane po jego upływie. Po drugie, zarzuca naruszenie zasady lojalnej współpracy, po trzecie, naruszenie zasady dobrej wiary i dobrej administracji, po czwarte, naruszenie zasady proporcjonalności, i po piąte, naruszenie zasady effet utile.

8. Zaskarżonym wyrokiem Sąd utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy w dniu 11 grudnia 2008 r. Sąd oddalił skargę Republiki Greckiej i obciążył ją kosztami postępowania.

9. Przeciwko temu wyrokowi Grecja wniosła niniejsze odwołanie i wnosi o:

— uznanie odwołania za dopuszczalne,

— uchylenie zaskarżonego wyroku,

— rozstrzygnięcie zgodnie z treścią wniosków ze skargi, oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

10. Komisja wnosi ze swojej strony o:

— oddalenie odwołania jako niedopuszczalnego i bezzasadnego, oraz

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

11. Postępowanie w sprawie odwołania toczyło się przed Trybunałem w formie pisemnej. Żadna ze stron nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

V — Ocena prawna

A — *W przedmiocie dopuszczalności odwołania*

12. Komisja stoi na stanowisku, że odwołanie jest niedopuszczalne, ponieważ strona wnosząca odwołanie jedynie powtarza argumenty, które podnosiła w pierwszej instancji.

13. Jednakże w tym zakresie Komisja całkowicie błędnie interpretuje utrwalone orzecznictwo Trybunału dotyczące dopuszczalności odwołania.

14. Co prawda wedle utrwalonego orzecznictwa nie spełnia wymogów dotyczących konieczności uzasadnienia wynikających z art. 51 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 112 § 1 akapit pierwszy lit. c) regulaminu postępowania Trybunału [4] odwołanie, które jedynie powtarza podstawy skargi i argumenty podnoszone przed Sądem, włącznie z tymi, które opierają się na twierdzeniach dotyczących okoliczności faktycznych, które zostały wprost oddalone przez Sąd. Takie odwołanie jest bowiem jedynie wnioskiem o ponowne badanie skargi, który wedle art. 49 statutu nie podlega właściwości Trybunału [5].

15. Od takiego wniosku należy jednak odróżnić odwołanie, które zawiera wprost krytyczną analizę wyroku Sądu i dokonanej w nim oceny prawnej i posługuje się przy tym argumentami, które były podnoszone już przeciwko zaskarżonej decyzji.

16. Oczywiście można podnosić w postępowaniu odwoławczym zagadnienia prawne, które były rozważane w pierwszej instancji, jeżeli wnosząca odwołanie kwestionuje wykładnię lub zastosowanie przez Sąd prawa wspólnotowego [6]. Głównym zadaniem Trybunału jako instancji odwoławczej jest bowiem ostateczne wyjaśnienie kwestii związanych z wykładnią prawa.

17. Za pomocą niniejszego odwołania ma właśnie zostać wzruszone stanowisko Sądu dotyczące różnych zagadnień prawnych, które zostały mu przedłożone do rozstrzygnięcia w pierwszej instancji. Odwołanie wskazuje dokładnie kwestionowane aspekty zaskarżonego wyroku oraz podstawy i argumenty, na których się ono opiera.

4 — Wyroki: z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-321/99 P ARAP i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-4287, pkt 48; z dnia 22 stycznia 2004 r. w sprawie C-353/01 P Mattila przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-1073, pkt 27; z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-496/99 P Komisja przeciwko CAS Succhi di Frutta, Rec. s. I-3801, pkt 50.

5 — Postanowienie z dnia 25 marca 1998 r. w sprawie C-174/94 P FFSA i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-1303, pkt 24.

6 — Wyrok z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie C-210/98 P Salzgitter przeciwko Komisji, Rec. s. I-5843, pkt 43.

18. Odwołanie jest zatem dopuszczalne.

wnoszącego odwołanie Komisja powinna uwzględnić w zaskarżonej decyzji dane zgłoszone po upływie terminu. Sąd zaś podzielił pogląd Komisji, że termin ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący. Ten pogląd kwestionowany jest przez Republikę Grecką w pierwszym zarzucie odwołania.

B — *W przedmiocie zasadności odwołania*

21. Zarówno brzmienie art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000, jak i systemowe umiejscowienie i celowościowe argumenty odnośnie do znaczenia i celu przepisów dotyczących terminów w kontekście omawianej regulacji potwierdzają jednak ostatecznie pogląd reprezentowany przez Sąd. Termin z art. 16 ust. 1 rozporządzenia 1227/2000 jest bezwzględnie obowiązującym terminem zawitym.

19. Republika Grecka opiera odwołanie na trzech powodach. Po pierwsze, orzeczenie oparte jest na błędnym rozumieniu art. 16 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000. Poza tym Sąd w swoim orzeczeniu błędnie rozpoznał znaczenie różnych ogólnych zasad prawnych. W końcu Republika Grecka wskazuje, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest wewnętrznie sprzeczne.

a) Brzmienie

1. W przedmiocie pierwszego zarzutu odwołania

22. Należy zgodzić się z Sądem, że brzmienie art. 16 ust. 1 rozporządzenia 1227/2000 przemawia za tym, iż termin ten jest bezwzględnie obowiązujący.

20. Republika Grecka reprezentuje pogląd, że termin, który wedle art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 upływa 10 lipca każdego roku, ma, wbrew stwierdzeniu Sądu, jedynie charakter instrukcyjny. Tak więc zdaniem

23. W niemal wszystkich wersjach językowych art. 16 ust. 1 jest mowa o tym, że państwa członkowskie „najpóźniej" do dnia 10 lipca każdego roku przekazują dane wskazane w tym przepisie. Brzmienie to wskazuje

na bezwzględnie obowiązujący charakter tego terminu w znaczeniu terminu zawitego, zwłaszcza że dla przyjęcia, iż dany termin ma charakter terminu zawitego nie jest konieczne użycie słów „termin zawity” [7]. Jeżeli jakaś czynność powinna mieć miejsce do dnia 10 lipca, to następnego dnia jest ona spóźniona i co do zasady nie może już zostać dokonana.

24. O ile w trzech wersjach językowych (a mianowicie greckiej, portugalskiej i rumuńskiej) użyte jest sformułowanie, że państwa członkowskie przekazują dane Komisji „do dnia” 10 lipca każdego roku, to nie nadają one art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 innego znaczenia niż pozostałe wersje językowe.

b) Wykładnia systemowa

25. Rząd grecki podnosi, że instrukcyjny charakter terminu z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 wynika z systemowego rozumienia tego przepisu. Z regulacji zawartej w art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 wynika bowiem ostatecznie, że Komisja zobowiązana jest do uwzględnienia zgłoszeń dokonanych także po upływie terminu wynikającego z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 przy dokonywaniu ostatecznego przydziału środków finansowych.

26. Zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 „w przypadku gdy informacje, które państwa członkowskie mają obowiązek przekazać Komisji zgodnie z ust. 1, są niekompletne lub zostały przekazane z opóźnieniem, Komisja obniża tymczasowo zaliczki, które należałoby wypłacić na podstawie księgowego ujęcia wydatków rolnych o kwotę ryczałtową”.

27. Republika Grecka wybiera jako punkt wyjścia dla swojej argumentacji brzmienie ust. 2, który jako sankcję za niepełne lub spóźnione zgłoszenie przewiduje tymczasowe obniżenie zaliczki. Z powyższego bezwzględnie wynika, że po uzupełnieniu po upływie terminu danych lub też po dokonaniu zgłoszenia po upływie terminu zgłoszenia sankcja zostaje uchylona. O tymczasowej sankcji można bowiem mówić tylko wtedy, gdy może ona w wyniku dokonania – spóźnionego – zgłoszenia wedle art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 zostać uchylona.

7 — Sąd powołał się w tym zakresie na wyroki Trybunału: z dnia 30 listopada 1972 r. w sprawie 32/72 Wasaknäcke Knäckebrotfabrik, Rec. s. 1181, pkt 2; z dnia 13 grudnia 1972 r. w sprawie 52/72 Walzenmühle Magstadt, Rec. s. 1267, pkt 2.

28. Jako kolejnego argumentu Republika Grecka używa rozumowania a fortiori. Komisja podnosiła bowiem w postępowaniu przed Sądem, iż art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 wedle swojego brzmienia znajduje zastosowanie jedynie w przypadku, w którym nie dokonano w ogóle zgłoszenia lub też dokonano częściowego zgłoszenia, a nie w przypadku takim jak ten będący przedmiotem rozstrzygnięcia, w którym wedle zewnętrznego wrażenia dokonano pełnego, jednakże błędnego zgłoszenia.

29. Wedle oceny Republiki Greckiej z art. 16 ust. 2 wynika także w takim przypadku jak niniejszy, to jest terminowego, ale błędnego zgłoszenia, możliwość (skorygowanego) późniejszego zgłoszenia po upływie terminu wyznaczonego rozporządzeniem. Ponieważ państwo, które wykonało swój obowiązek w zakresie zgłoszenia wynikający z art. 16 ust. 1 i zachowało przy tym określony w tym przepisie termin i któremu jedynie przydarzyła się pomyłka, nie może znaleźć się w ostatecznym rozrachunku w gorszej sytuacji niż państwo, które od początku zlekceważyło termin z art. 16 ust. 1. Obu tym państwom art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 umożliwia dokonanie następczego zgłoszenia, które powinno zostać uwzględnione przez Komisję przy dokonywaniu ostatecznego przydziału środków finansowych.

30. Ta podstawowa argumentacja Republiki Greckiej w pierwszym zarzucie odwołania nie może jednak ostatecznie zostać uwzględniona.

31. Wprawdzie na pierwszy rzut oka argumentacja Republiki Greckiej wydaje się być przekonywająca. Jeżeli wedle ustawowej regulacji za uchybienie terminu przewidziana jest „tymczasowa" sankcja, to wydaje się, że rzeczywiście można przyjąć, iż zakłada to w sposób wyraźny możliwość następczego podjęcia działania, które nie zostało dokonane w terminie. Jeżeli działanie nie mogłoby zostać podjęte później i nie podlegałoby ono uwzględnieniu przy podejmowaniu decyzji, to brak jest uzasadnienia dla stosowania jedynie tymczasowej sankcji.

32. Dokładna analiza brzmienia art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 wskazuje jednak, że z zawartego tam sformułowania „tymczasowe obniżenie" w żadnym razie nie można wyprowadzić wniosku, iż spóźnione zgłoszenie Republiki Greckiej powinno zostać uwzględnione w ramach zaskarżonej tutaj decyzji Komisji.

33. Artykuł 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 przewiduje bowiem w przypadku opóźnionego lub niekompletnego zgłoszenia wedle postanowień ust. 1 tymczasowe obniżenie „zaliczek, które należałoby wypłacić na podstawie księgowego ujęcia wydatków rolnych o kwotę ryczałtową".

34. Artykuł 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 odnosi się do procedury, która jest przewidziana w ramach wspólnej polityki

rolnej dla wypłaty środków finansowych na rzecz państw członkowskich. Wedle art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1258/99 Komisja udostępnia państwom członkowskim środki konieczne do pokrycia wydatków w formie zaliczki na podstawie księgowego ujęcia wydatków dokonanych w okresie referencyjnym.

35. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1258/1999 Komisja podejmuje decyzje w sprawie miesięcznych zaliczek na podstawie ujętych księgowo danych o wydatkach dokonanych przez akredytowane agencje płatnicze, przy czym zaliczki są każdorazowo wypłacane trzeciego dnia roboczego drugiego miesiąca, który następuje po miesiącu, w którym dokonano wydatku.

36. Jeżeli państwo członkowskie nie dokona w terminie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia 1227/2000 zgłoszenia z przewidzianą tam treścią lub jeżeli dokona niekompletnego zgłoszenia, to zgodnie z art. 16 ust. 2 tegoż rozporządzenia powoduje to, że tymczasowo zostaną mu obniżone zaliczki przyznawane wedle art. 7 rozporządzenia nr 1258/1999 na podstawie ujętych księgowo miesięcznych wydatków. Stanowi to stały środek nacisku, w celu skłaniania państw członkowskich do wykonywania obowiązku zgłoszeń wynikających z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000. Jeżeli państwo członkowskie wykona swój obowiązek zgłoszenia, to tymczasowe obniżenie staje się bezprzedmiotowe.

37. Jedynie ta sankcja, a mianowicie obniżenie zaliczek wypłacanych miesięcznie na podstawie ujętych księgowo wydatków dokonanych przez akredytowane agencje płatnicze, ma wedle art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 charakter tymczasowy, co prowadzi do wniosku, że obniżenie to staje się w wyniku późniejszego zgłoszenia bezprzedmiotowe.

38. W decyzji zaskarżonej niniejszą skargą Komisja nie dokonała jednak obniżenia zaliczek przyznawanych Republice Greckiej na podstawie ujętych księgowo wydatków rolnych; jej przedmiotem nie jest w ogóle obniżenie na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000.

39. Przedmiot rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji jest zupełnie inny.

40. W zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji na podstawie art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1493/1999 Komisja dokonała ostatecznego przydziału środków finansowych dla państw członkowskich w odniesieniu do określonej liczby hektarów na rok budżetowy 2006. Ten ostateczny przydział nie jest w ogóle przedmiotem „tymczasowego obniżenia" wedle art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000, tak że z przewidzianej tam tymczasowości obniżenia nie można wyprowadzać żadnych wniosków odnośnie do zagadnienia, czy w ramach ostatecznego przydziału środków finansowych można uwzględniać zgłoszenia, które wpłynęły po upływie terminu określonego w art. 16 ust. 1. Ostatecznie więc Republika Grecka

wybrała w swojej argumentacji błędny punkt odniesienia.

41. Artykuł 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1227/2000 nie przewiduje, co jest oczywiste, tymczasowego obniżenia *ostatecznego* przydziału środków finansowych wedle art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1493/1999. Przeciwnie, reguluje on ryczałtowe obniżenia dokonywane w odniesieniu do zupełnie innego świadczenia: *zaliczek* przyznawanych Republice Greckiej na podstawie ujętych księgowo wydatków rolnych. Okoliczność ta nie pozwala jednak na wyciąganie żadnych wniosków co do tego, czy spóźnione zgłoszenia podlegają jeszcze uwzględnieniu przy ostatecznym przyznawaniu środków finansowych.

42. Jeżeli uwolnimy się od tego błędnego rozumowania rządu greckiego, to kontekst regulacji zawartych w rozdziale IV rozporządzenia nr 1227/2000 potwierdza nawet wykładnię uzyskaną z brzmienia art. 16 ust. 1, wedle której termin tam określony ma charakter bezwzględnie obowiązujący.

43. W związku z tym należy przypomnieć, w jakim kontekście uregulowania prawnego umiejscowiony jest art. 16 rozporządzenia nr 1227/2000. Jest to przepis wykonawczy do rozporządzenia nr 1493/1999, a odnosi się do jego art. 14. Przepis ten określa przydział środków finansowych na rzecz państw członkowskich w ramach planowania budżetu Wspólnoty w odniesieniu do restrukturyzacji i przekształcania winnic.

44. Wedle art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999 Komisja dokonuje przed rozpoczęciem roku budżetowego wstępnych przydziałów dla państw członkowskich na podstawie obiektywnego kryterium przy wzięciu pod uwagę szczególnej sytuacji i potrzeb oraz nakładów koniecznych do osiągnięcia celów leżących u podstaw regulacji. Dla roku budżetowego, którego dotyczy spór, nastąpiło to w decyzji Komisji 2005/716/WE z dnia 10 października 2005 r.

45. W art. 14 ust. 2 przewidziane jest w następnej fazie, że wstępne przydziały będą dostosowane na podstawie rzeczywistych wydatków oraz na podstawie prognozy wydatków przedstawionej przez państwo członkowskie, które weźmie pod uwagę cel regulacji oraz dostępne fundusze. Dla roku budżetowego 2006, którego dotyczy spór, nastąpiło to w zaskarżonej decyzji.

46. Uregulowany szczegółowo w art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 obowiązek zgłoszenia służy przygotowaniu ostatecznego przydziału środków finansowych dokonywanego wedle art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1493/1999.

47. Poprzez wymaganą wedle art. 16 ust. 1 lit. a) i b) deklarację faktycznie poniesionych wydatków oraz wydatków zatwierdzonych w bieżącym roku budżetowym, jak również poprzez dopuszczalne wedle art. 16 ust. 1 lit. c) wnioski o dodatkowe, w stosunku do

wstępnych przydziałów środków finansowych wedle art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999, finansowanie wydatków w bieżącym roku budżetowym Komisja pozyskuje podstawę dla dokonywanego przez nią ostatecznego przydziału środków.

48. Przydział ten nie może – co zostanie poniżej dodatkowo wykazane za pomocą argumentacji o charakterze celowościowym – w żadnym przypadku nastąpić dla poszczególnych państw członkowskich w sposób jedynie tymczasowy.

49. Z art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 1227/2000 wynika bowiem, że przydział środków finansowych na rzecz kraju członkowskiego, który przekracza kwotę przydzieloną wstępnie wedle art. 14 ust. 1 jest możliwy tylko wtedy, gdy po odjęciu wszystkich rzeczywiście dokonanych przez państwa członkowskie wydatków od wszystkich kwot przyznanych wedle art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999 pozostają jeszcze środki wolne. Ostateczny przydział środków finansowych jest zatem uzależniony od konkretnego zakresu przydziału na rzecz innych państw członkowskich, tak że późniejsze zmiany, dokonywane w sposób odrębny, są wykluczone.

50. Wbrew stanowisku Republiki Greckiej także art. 17 ust. 1 tegoż rozporządzenia nie dostarcza argumentów, aby wykazać brak bezwzględnie obowiązującego charakteru terminu określonego art. 16 ust. 1.

51. Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 przywołuje bowiem wprost dane zgłoszone w terminie wynikającym z art. 16 ust. 1 jako podstawę dla dokonania ostatecznego przydziału środków finansowych. Twierdzenie Republiki Greckiej, iż wedle art. 17 ust. 1 podstawę stanowią faktyczne wydatki i dlatego też należy uwzględniać korekty dokonane po upływie terminu, nie znajduje żadnego oparcia w brzmieniu tego przepisu.

52. Jako wniosek tymczasowy należy zatem przyjąć, że wykładnia systemowa art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 potwierdza wykładnię gramatyczną, wedle której termin wskazany w tym przepisie ma charakter bezwzględnie obowiązujący.

c) Wykładnia celowościowa

53. Powyższe wywody potwierdza wykładnia celowościowa art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000. Wedle tej wykładni jedynie bezwzględnie obowiązujący charakter określonego tam terminu zapewnia skuteczne osiągnięcie celu, który ma zostać osiągnięty przez art. 16 i 17.

54. Dostosowanie dokonywanego początkowo wedle art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999 jedynie wstępnie przydziału środków finansowych w formie ostatecznego przydziału środków zgodnie z art. 14 ust. 2 tegoż rozporządzenia ma tylko wtedy sens, jeżeli konsekwencje tego dostosowania ujawnią się jeszcze podczas bieżącego, już zbliżającego się do końca, roku budżetowego.

55. Dla zapewnienia praktycznej skuteczności tego przepisu jest konieczne, aby decyzja ustalająca ostateczne przydziały środków finansowych na rzecz państw członkowskich w danym roku budżetowym została wydana przed jego końcem, to jest dniem 15 października, by państwa członkowskie mogły dokonać ostatnich płatności w związku ze zgłoszonymi w trybie art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 wydatkami przed końcem roku budżetowego i otrzymać od Komisji ich zwrot przed jego upływem poprzez będące jeszcze w dyspozycji linie budżetowe przeznaczone dla tego roku. Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1258/1999 stanowi bowiem, że tylko takie wydatki z miesiąca października, które zostały dokonane pomiędzy 1 a 15 października, mogą zostać przyporządkowane do tego miesiąca, zaś późniejsze wydatki przyporządkowane zostają do miesiąca listopada.

56. Dla przygotowania ostatecznego przydziału środków finansowych wedle art. 14 ust. 2 rozporządzenia 1493/1999 konieczne jest posiadanie danych ze wszystkich krajów członkowskich wedle art. 16 ust. 1 rozporządzenia 1227/2000 i ich przetworzenie w złożonej procedurze w celu dokonania ostatecznego przydziału środków.

57. W związku z tym jedynie bezwzględnie obowiązujące, a zatem też zapewniające skuteczność pojmowanie przepisów dotyczących terminów z art. 16 ust. 1 rozporządzenia 1227/2000 zapewnia, że dokonane początkowo na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1494/1999 wstępnie przyznanie środków finansowych może zostać dostosowane we właściwym czasie przez Komisję na podstawie rzeczywistych danych. Jeżeli państwa członkowskie miałyby możliwość dokonywania po upływie 10 lipca dowolnych następczych zgłoszeń lub ich korekt w zakresie całkowitym lub też częściowym ze skutkami dla ostatecznego przydziału środków, to Komisja nie byłaby w stanie dokonać we właściwym czasie ostatecznego przydziału środków finansowych przed końcem roku budżetowego.

58. Czyli także wykładnia celowościowa prowadzi do zakwalifikowania terminu przewidzianego w art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 jako terminu bezwzględnie obowiązującego, tak że dane zasadniczo zgłoszone z opóźnieniem nie mogą zostać uwzględnione przy dokonywaniu ostatecznych przydziałów środków finansowych na podstawie art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1493/1999.

2. W przedmiocie drugiego zarzutu odwołania

59. W drugim zarzucie Republika Grecka podnosi, że Sąd błędnie rozpoznał znaczenie

różnych ogólnych zasad prawnych prawa wspólnotowego. Wedle Republiki Greckiej Komisja, inaczej niż to ocenił Sąd, przez to, że nie uwzględniła zgłoszonych po upływie terminu danych skorygowanych przez Republikę Grecką, naruszyła obowiązek lojalnej współpracy, zasadę dobrej wiary, zasadę dobrej administracji oraz zasadę równości.

60. Sąd słusznie stwierdził, iż Komisji nie można zarzucić naruszenia wyżej przywołanych zasad prawnych. Sąd także nie naruszył ze swojej strony tych zasad. Republika Grecka nie może zatem skutecznie opierać odwołania na drugim zarzucie odwołania.

61. W odniesieniu do obowiązku lojalnej współpracy należy wskazać, że ta zasada wedle art. 10 WE obowiązuje w relacjach pomiędzy państwami członkowskim a organami. Dla państw członkowskich oznacza ona obowiązek podejmowania wszelkich nadających się do tego działań, w celu zapewnienia obowiązywania i skuteczności prawa wspólnotowego, zaś na organy Wspólnoty nakłada ona wzajemny obowiązek lojalnej współpracy z państwami członkowskimi [8].

62. Rząd grecki dopatruje się naruszenia wskazanych zasad najpierw w tym, że wedle jego opinii błąd zachodzący w terminowo dokonanym zgłoszeniu był oczywisty i Komisja powinna była niezwłocznie wskazać na tę okoliczność, aby możliwa była natychmiastowa korekta tego błędu. Znaczna różnica pomiędzy zgłoszoną powierzchnią w hektarach w stosunku do liczby hektarów leżącej u podstaw decyzji Komisji 2005/716/WE z dnia 10 października 2005 r. w sprawie tymczasowego przydziału środków finansowych [9] powinna skłonić Komisję do wystąpienia z zapytaniem wyjaśniającym.

63. Ta argumentacja nie jest jednak przekonywająca. Zgłoszenie dokonane w terminie nie zawiera żadnego oczywistego błędu, który musiałby nasuwać się Komisji. Sama różnica pomiędzy zgłoszonymi danymi a danymi leżącymi u podstaw decyzji o tymczasowym przydziale środków finansowych wedle art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1493/1999 nie przemawia w sposób oczywisty za tym, iż nastąpił błąd w przekazie. W końcu ocena oczywistości błędu jest zagadnieniem z zakresu stanu faktycznego i nie może zostać zaskarżona odwołaniem, zaś Republika Grecka w tym zakresie nie podnosiła zarzutu zniekształcenia środków dowodowych.

64. W charakterze *tymczasowego* przydziału środków finansowych leży okoliczność, iż

8 — Zobacz postanowienie z dnia 13 lipca 1990 r. w sprawie C-2/88 IMM, Zwartveld i in., Rec. s. I-3365, pkt 17; wyroki: z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie C-275/00 First i Franex, Rec. s. I-10943, pkt 49; z dnia 16 października 2003 r. w sprawie C-339/00 Irlandia przeciwko Komisji, Rec. s. I-11757, pkt 71.

9 — Decyzja Komisji z dnia 10 października 2005 r. ustalająca tymczasowe przydziały środków finansowych dla państw członkowskich w odniesieniu do określonej liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i przekształcanie winnic na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w roku budżetowym 2005/2006 (Dz.U. L 271, s. 45).

ustalony przy nim poziom nakładów może okazać się niepotrzebny. Dlatego też istnienie różnic nie daje co do zasady powodu, aby podnosić wątpliwości co do zgodności zgłoszenia ze stanem faktycznym. W niniejszym przypadku ta ogólna zasada znajduje potwierdzenie w treści art. 17 ust. 4 rozporządzenia nr 1227/2000, który przewiduje sankcje na wypadek zgłoszenia mniejszej powierzchni niż przyjęto przy dokonywaniu tymczasowego przydziału. Przepis ten zakłada wprost możliwość zachodzenia znacznych różnic pomiędzy danymi zgłoszonymi przez państwo członkowskie, a danymi, które przyjęto tymczasowo.

65. Komisja nie miała zatem żadnego powodu, aby bezpośrednio po nadejściu złożonego we właściwym terminie zgłoszenia przyjąć, że przekazane dane zawierają błąd i zawiadomić o tym wnoszącą odwołanie.

66. Rząd grecki dopatruje się w dalszej kolejności naruszenia wskazanych zasad w tym, że Komisja nie uwzględniła danych skorygowanych po ponad dwóch miesiącach po upływie terminu, chociaż było to wedle oceny rządu greckiego faktycznie jeszcze możliwe w ciągu trzech tygodni pozostających do upływu ostatecznej daty wydania zaskarżonej decyzji.

67. W tym zakresie Trybunał jest jednak związany ustaleniami Sądu dokonanymi w zaskarżonym wyroku. Także w tym zakresie Republika Grecka nie podniosła zarzutu zniekształcenia środków dowodowych.

68. Sąd wyraźnie stwierdził w swoich wywodach zawartych w pkt 32 i 59 zaskarżonego wyroku, że Komisja rzeczywiście nie miała możliwości uwzględnienia skorygowanych danych przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Jeżeli z jednej strony moment wydania decyzji nie może zostać przesunięty – jak to wykazano powyżej – dowolnie wstecz, a czas pozostały do zapowiedzianej i tak już późnej daty decyzji nie wystarcza, aby jeszcze uwzględnić zgłoszone później dane, to nie można w okoliczności braku ich uwzględnienia w żaden sposób dopatrywać się naruszenia zobowiązania do lojalnej współpracy.

69. Poza tym narzuca się wręcz wniosek, że złożona procedura, dla której podmiot wydający rozporządzenia poprzez uregulowanie terminu do dokonywania zgłoszeń na dzień 10 lipca przewidział okres około trzech miesięcy, nie może zostać przeprowadzona w ciągu kilku dni. Teza ta jest tym bardziej trafna, że decyzja o ostatecznym przydziale środków finansowych z uwagi na wzajemne oddziaływania na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 1227/2000 może zostać podjęta jedynie jednolicie wobec wszystkich krajów członkowskich.

70. W końcu należy stwierdzić, że Sąd w zaskarżonym wyroku nie ocenił błędnie znaczenia zasady równości.

71. Ogólna zasada równości jako ogólna zasada prawa wspólnotowego wymaga, aby podobne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione [10].

72. Zasada równości nie nakazuje zatem, aby zgłoszenie dokonane ponad dwa miesiące po terminie uwzględniać tak samo jak zgłoszenie, które jest opóźnione tylko o kilka dni, ponieważ przy uwzględnieniu, że Komisja ma do dyspozycji jedynie około trzech miesięcy na podjęcie decyzji, zgłoszenie opóźnione o jedynie kilka dni oraz zgłoszenie opóźnione o ponad dwa miesiące nie stanowią sytuacji podobnych.

3. W przedmiocie trzeciego zarzutu odwołania

73. W trzecim zarzucie Republika Grecka podnosi, że zaskarżony wyrok jest wewnętrznie sprzeczny i dlatego też nie może zostać utrzymany w obiegu prawnym. Wedle Republiki Greckiej Sąd sam zaprzecza swoim wywodom z pkt 25, 26 i 43 zaskarżonego wyroku, w których kwalifikuje termin z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000 jako bezwzględnie obowiązujący, gdy w pkt 59 zaskarżonego wyroku stwierdza, że uwzględnienie tylko nieznacznie opóźnionych zgłoszeń nie jest całkowicie wykluczone.

74. Zagadnienie, czy uzasadnienie wyroku Sądu jest sprzeczne wewnętrznie lub niewystarczające, stanowi zagadnienie prawne i jako takie może zostać podniesione w ramach odwołania [11].

75. Także trzeci zarzut odwołania nie jest przekonywający, ponieważ wbrew opinii wnoszącej odwołanie ocena prawna zawarta w zaskarżonym wyroku nie jest sprzeczna wewnętrznie. Jeżeli bowiem Sąd mimo przyjęcia bezwzględnie obowiązującego charakteru spornego terminu uważa, że nie jest „całkowicie wykluczone", iż w wyjątkowych przypadkach spóźnione zgłoszenia mogą zostać uwzględnione, to wskazuje jednocześnie, że taki wyjątek wchodzi w rachubę jedynie przy krótkich przekroczeniach terminu, a nie przy tak znacznych przekroczeniach terminu, jak to miało miejsce w niniejszym przypadku.

76. W zaskarżonym wyroku Sąd przedstawił w obszernym wywodzie, dlaczego właśnie wykładnia celowościowa przemawia za bezwzględnie obowiązującym charakterem terminu z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1227/2000. Komisja musi bowiem posiadać wystarczającą ilość czasu, aby podjąć decyzję w sprawie ostatecznego przydziału środków finansowych, która to decyzja obowiązkowo musi zostać podjęta

10 — Zobacz m.in. wyrok z dnia 11 lipca 2006 r. w sprawie C-313/04 Franz Egenberger, Zb.Orz. s. I-6331, pkt 33, z dalszymi przytoczeniami.

11 — Zobacz podobnie wyrok z dnia 25 stycznia 2007 r. w sprawach połączonych C-403/04 P i C-405/04 P Sumitomo Metal Industries i Nippon Steel przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-729, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo.

przed końcem roku budżetowego przypadającego na 15 października.

77. Jeżeli Sąd rozważa uwzględnienie nieznacznie opóźnionych zgłoszeń, o ile nie sprzeciwiają się one wydaniu we właściwym czasie decyzji, to kontynuuje on jedynie konsekwentnie swoją argumentację. Nie można dopatrzyć się w tym błędu logicznego.

4. Podsumowanie

78. Jako że żaden z podniesionych przez Republikę Grecką zarzutów nie jest zasadny, należy oddalić odwołanie w całości.

VI — Koszty

79. Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu postępowania Trybunału, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 zdanie pierwsze w związku z art. 118 regulaminu postępowania Trybunału, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

80. Ponieważ Komisja złożyła stosowny wniosek, a wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy obciążyć kosztami postępowania wnoszącą odwołanie.

VII — Wnioski

81. Proponuję zatem, aby Trybunał wydał następujące orzeczenie:

1. Odwołanie zostaje oddalone.

2. Republika Grecka ponosi koszty postępowania.